

Κακοί, κακοί γονείς

Τις

προηγούμενες μέρες έσκασε το ένα περιστατικό μετά το άλλο, ο φοιτητής που εξαφανίστηκε μετά από σειρά εξευτελιστικών επιθέσεων, το παιδάκι με αυτισμό που κανείς συμμαθητής δεν πήγε στο πάρτυ του, οι γονείς που καταδικάστηκαν σε ισόβια γιατί σκότωσαν το 2,5 χρονών μικρό τους με βραστό νερό έπειτα από χρόνια κακοποίηση, υποθέτω εκατοντάδες ακόμα υποθέσεις που χάνονται μέσα στη ροή των “κακών” νέων, στα αυτιά που κλείνουν πεισματικά μαζί με την αλλαγή της στενάχωρης είδησης στην τηλεόραση και στους αναστεναγμούς απογοήτευσης που χάνονται στις συνδέσεις του διαδικτύου. Και ταυτόχρονα με όλα αυτά η βροντή αγανάκτησης για τις απαίδευτες κοινωνίες, για τη συννεοχή όλων, για την “νεοελληνική” κουλτούρα, για την έλευση του καινούργιου φασισμού, για τη λειτουργία του κρατικού μηχανισμού, για τα μαύρα μας τα χάλια που όλοι βοηθάμε κάθε πρωί να σουλουπωθούν στον καθρέφτη και να κυκλοφορήσουν στο δρόμο.

Λοιπόν. Βγάλτε με έξω από αυτό. Εμένα, βγάλτε με έξω. Βαρέθηκα (σας).

Έπαιξε μία συζήτηση εδώ στο γραφείο σχετικά με το αν οι άνθρωποι γεννιούνται αγκαλιά με ένα τέρας ή με ένα καλοκάγαθο λούτρινο αρκουδάκι που τους ακολουθεί σε όλη τους τη ζωή. Αν γεννιούνται κακοί και σκληροί και καμουφλάρονται ή κτηνοποιούνται για να επιβιώσουν ή αν γεννιούνται πραγματικά καλοί και παλεύουν όλη τους τη ζωή παρέα με το λούτρινο, με αμφίβολα αποτελέσματα. Προφανώς και δεν είμαι ειδική να απαντήσω σε αυτό, δεν ξέρω, αυτό που ξέρω όμως είναι ότι στην πορεία της ζωής τους οι άνθρωποι μπορούν σίγουρα να εξελιχθούν σε ζώα μοχθηρά και ανάλγητα. Και ότι αυτό είναι κάτι που συμβαίνει διαχρονικά, σε όλες τις κοινωνίες και σε όλα τα πολιτικά συστήματα,

όπως αντίστοιχα θα υπάρχουν και αυτοί που προσπαθούν διαρκώς με πράξεις να το ξορκίσουν.

Δεν έχει νόημα να χτυπιόμαστε για αυτό, να ψάχνουμε τη ρίζα του κακού, να αφήνουμε αλαφροίскиωτα σχόλια κάτω από δακρύβρεχτα άρθρα, να προτείνουμε θανατικές ποινές και να απορούμε μα πώς είναι δυνατόν να γίνονται τέτοια πράγματα στην εποχή μας, στην κοινωνία των καμουφλαρισμένα πολιτισμένων, στο newsfeed των χιλίων προοδευτικών. Γίνονται. Και θα γίνονται.

Μόνο που έτσι όπως είναι συγκεκριμένοι οι “κακοί”, είναι και οι καλοί.

Και οι καλοί δεν είναι αυτοί που το βουλώνουν και μόνο σοκάρονται, οργίζονται, ξεχνούν.

Αντίστοιχα, οι καλοί γονείς, αυτοί δηλαδή πάνω στους οποίους στηριζόμαστε για να δημιουργήσουν εκείνους που – με μία δόση ρομαντισμού – θα αλλάξουν τον κόσμο, δεν είναι αυτοί που όταν ο γιος τους παραπονιέται ότι τον χτυπάει ένα άλλο παιδί στο σχολείο η πρώτη τους απάντηση είναι αν του έριξε και εκείνος καμία. Καταλαβαίνω ότι κουδουνίζει το ανέφελο κεφάλι τους με την ήδη ξεθώριασμένη οργισμένη ανάμνηση της προηγούμενης εβδομάδας, αλλά η πρώτη σκέψη που θα έπρεπε να γίνει είναι αν το γλυκούλι τους έχει οδηγήσει τον συμμαθητή του σε περιθωριοποίηση και άρα σε αναζήτηση προσοχής και, πιθανά, σε επιθετική συμπεριφορά.

Οι καλοί γονείς δεν είναι αυτοί που όταν βγάζει η κόρη σου την κούκλα της βόλτα με το καροτσάκι στην παιδική χαρά της λένε χαζογελώντας “αχ τί όμορφη κουκλίτσα, γιατί είναι μαύρη;”. Επίσης δεν είναι αυτοί που λένε στο παιδί τους να πάει να πάρει ένα πακέτο χαρτομάντηλα “από τον Πακιστανό”. Δεν είναι αυτοί που γελάνε συγκαταβατικά και δεν θυμώνουν, δεν διορθώνουν, δεν εξηγούν, όταν το μικρό μέλος της οικογένειας τούς δηλώνει ότι δεν θέλω να παίξω με αυτή, “γιατί είναι χαζή”. Δεν μιλάνε μπροστά του για αδερφές (-σκατο), για γύφτους (-παλιο), για αλβανούς (-κωλο). Και πάνω από όλα δεν αγωνίζονται διαρκώς και επιδεικτικά για να μετατρέψουν το παιδί τους στον αρχηγό της φυλής, στον πιο δυνατό, στην πιο έξυπνη, στον πιο πολλά υποσχόμενο, στην πιο ωραία.

Φυσικά οι καλοί γονείς, αφού, αλίμονο, δεν τα κάνουν όλα αυτά, δεν σωπαίνουν και δεν μαθαίνουν στα παιδιά τους να κρύβονται. Για εμένα όλοι αυτοί, που δεν είναι τροπικά πουλιά, είναι ανάμεσά μας σε κάθε πάρτυ, σε κάθε πάρκο και σε κάθε σχολική συγκέντρωση, και αντιλαμβάνομαι ότι δεν τοποθετούνται πλάι στον αδύναμο παρά μόνο παρακολουθούν τις καταστάσεις να συμβαίνουν χωρίς να παίρνουν καμία θέση, με την συνείδηση καθαρή επειδή οι ίδιοι ή τα παιδιά τους δεν έκαναν κάτι μεμπτό, είναι κάκιστοι γονείς. Είναι “κακοί” σαν αυτούς που

στηλιτεύουν.

Δεν υπάρχει καμία άμεση ελπίδα και λύση σε όλο αυτό. Όμως η συνενοχή, οι εκφράσεις είμαστε όλοι υπαίτιοι και όλοι θύματα, δημιουργούν μια απάθεια. Μια θαλπωρή φωλιάς πουλιών που τιτιβίζουν, μια εξίσωση αδράνειας που εκτονώνεται σε σοσιαλομιντικά “κατηγορώ” (όπως αυτό που κάνω εγώ τώρα δηλαδή), μια επισφαλή ασφάλεια παρεούλας που χαχανίζει επειδή ήπιε ένα τσιγαράκι σε κοπάνα την ώρα του μαθήματος.

Για αυτό θέλω να με βγάλετε έξω από αυτό. Και μαζί με εμένα, με τον γνωστό κίνδυνο να σχολιαστεί η άποψη μου ως αλλαζονική, ή στο πιο μπανάλ, ποια νομίζει ότι είναι αυτή μωρέ, να βγουν και άλλοι γονείς από αυτή τη συναυτουργία, γιατί δεν είμαστε εμείς αυτό.

Κάποιοι χάνουμε χρόνο λοιπόν, όχι μόνο για τα πιο ωραία γράμματα και την πιο δυνατή κλωτσιά, αλλά για να χτίσουμε σεβασμό και να διασφαλίσουμε ότι τα παιδιά αυτά δεν θα κάνουν κανένα ζωντανό ον να πονέσει. Εμείς λοιπόν δεν είμαστε συνένοχοι σε τίποτα.

Εσείς που γενικά λουφάζετε και μόνο κράζετε και τόσο γρήγορα ξεχνάτε όταν το “διαφορετικό” σας χτυπήσει την πόρτα ή θρονιαστεί στο σαλόνι σας, είστε. Να αλλάξετε αν δεν θέλετε να δείτε τα παιδιά σας να γκρεμοτσακίζονται χωρίς κανένα ηρωισμό, και να σέρνουν και άλλους μαζί τους, να, έτσι, σε μια στιγμή “αδυναμίας”.

Θα βοηθήσουμε κι εμείς ν’ανέβουν, αλλά πρέπει επιτέλους να σπρώξετε.

Βασισμένο σε πραγματικά γεγονότα, στα πάρτυ, στα πάρκα και παντού. και αφιερωμένο.

Για περισσότερη **Γιολίνα Μπρούσαλη** [εδώ](#).

Γιολίνα Μπρούσαλη

Digital account manager σε εταιρεία επικοινωνίας

Πηγή: [huffingtonpost.gr](https://www.huffingtonpost.gr)